

A Fővárosi Ítéltábla a Bálint, Kállai és Kende Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Kende Tamás ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Dr. Incze András Péter (fél címe 1) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen tagkizárás iránt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 2017. május 18-án kelt 7.G.40.471/2015/37. számú ítélete ellen az alperes 38. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 20.000 (húszezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (a továbbiakban: Gt.) 47. §-a alapján kérte, hogy az elsőfokú bíróság a felperesi társaságból zárja ki az alperest, mert a társaságban maradása a társaság céljainak elérését nagymértékben veszélyeztetné.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság a 7.G.40.471/2015/37. számú ítéletével az alperest a Cg...-... cégjegyzékszámon nyilvántartott, K. út szám alatti székhelyű V. Korlátolt Felelősségű Társaságból kizárta. Az alperes tagsági jogainak gyakorlását az ítélet jogerőre emelkedéséig felfüggesztette. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 105.850 forint perköltséget.

Ítéletének indokolásában idézte a Gt. 47. § (1) és (4) bekezdéseit, a 48. § (4) bekezdését és a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) 71/A. § (6) bekezdését. A bizonyítékokat a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 206. § (1) bekezdése alapján összességében értékelte és megállapította, hogy a felperes 2015. május 28. napján megtartott taggyűlésén meghozott .../.... számú taggyűlési határozatában, illetve a keresetlevelében megjelölt magatartások közül az, hogy az alperes által alapított társaság a felperes nevéhez hasonló weblapot üzemeltet, továbbá az általa küldött e-mail tartalmából egyértelműen kiolvashatóan a magatartása arra irányul, hogy a felperes által megkötött szerződés felbontásra kerüljön, olyan magatartások, amelyek alkalmasak arra, hogy a felperes céljait veszélyeztessék.

Kifejtette, hogy önmagában az a magatartás, hogy az alperes az általa ismert és gyakorlott tevékenységre önálló gazdasági társaságot alapít, a kizárásra nem ad okot. Az a tény azonban igen, hogy az általa alapított gazdasági társaság által működtetett internetes oldal elnevezése összetéveszthetőségig hasonlít a felperes nevére, amely lehetőséget biztosít arra, hogy a tevékenységet igénybe vevő piaci szereplők a gazdasági társaságokat összekeverjék.

Ezt meghaladóan az alperes több alkalommal ajánlotta fel az általa alapított V. T. Kft. ügyvezetőjeként azt, hogy vizuáltechnikai szolgáltatásokat nyújt egy alapítvány számára. Az alapítvány és a felperes között létrejött szerződést nem bontották fel, azonban az alperes magatartása kifejezetten arra irányult, hogy az alapítvány a felperessel megkötött szerződést felbontsa és az érdekkörébe tartozó társasággal kössön szerződést.

A J. Ny. Úszóbajnokság vizuáltechnikai szolgáltatásaival kapcsolatban azt nem sikerült bizonyítani

a felperesnek, hogy az alperes döntött abban, hogy milyen vizuáltechnikai berendezéseket alkalmazzanak, azonban a felperes állítását alátámasztotta egy tanú által csatolt e-mail tartalma, amelyből kifejezetten kiolvasható, hogy az alperes magatartása arra irányult, hogy a felperes gazdasági céljait e rendezvény tekintetében megghiúsítsa. Ezt az e-mailt a tárgyaláson egy érdektelen, a felektől független tanú mutatta be, így nem volt kétséges a bíróság előtt annak elküldése, továbbá a feladó és a címzett személye. Mindezek értékelésével arra a meggyőződésre jutott, hogy ezek a magatartások a felperes céljainak elérését veszélyeztetik, így a keresetnek megfelelően az alperes kizárásáról határozott. Az alperes tagsági jogait a Gt. 48. § (4) bekezdése alapján függesztette fel az ítélet jogerőre emelkedéséig.

Az ítélet elleni fellebbezésében az alperes annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy az alperes a weboldalt működtető társaságnak soha nem volt alapítója, kizárólag alkalmazottja, ügyvezetője. Nem az alperes felelős azért, ha a felperes sérelmesnek találja a honlap címét, hanem maga a V. T. Kft., ezért vele és nem az alperessel szemben kell igényt érvényesíteni. Az alperesnek ebben a tekintetben saját szankcionálható magatartása nincs, utalt a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 348. §-ára azzal, hogy a szabályozás teljes védeltséget biztosít az alkalmazott számára és a kizárólagosság kógeniciáját mondja ki a Legfelsőbb Bíróság PK 41. számú állásfoglalása is. Kiemelte azt is, hogy a felperesnek más eljárásban más alperessel szemben kellett volna előbb keresetet indítania annak megállapítására, hogy a honlap elnevezése jogellenes és sérti a jogait. A honlapból látszik, hogy olyan szolgáltatást kínál, amelyet a felperes egyébként nem tud nyújtani.

Az alperes ugyancsak a V. T. Kft. ügyvezetőjeként járt el, amikor az alapítvány megkereste, és még nem tudott arról, hogy a felperessel már szerződést kötöttek. Ezt tanúvallomás is igazolja. Alaptalan tehát az ítéletnek az a megállapítása, amely szerint a szerződés felbontását szorgalmazta az alperes. Ebben az esetben is jogi személy ügyvezetőjeként járt el, míg a vélelmezett magatartás esetleges jogellenességének kimondása a Tptv. szerint a Fővárosi Törvényszék kizárólagos hatásköre.

Az úszóbajnoksággal kapcsolatban kiemelte, hogy az elsőfokú ítélet szerint nem bizonyított, hogy az alperes döntött arról, hogy milyen vizuáltechnikai berendezéseket alkalmazzanak. Az sem nyert kétséget kizáróan bizonyítást, hogy az alperesnek befolyása volt arra, hogy az úszósövetség úszószigetre létesített LED fal kivitelezését rendelje meg és annak műszaki adatainak megszerzését kifejezetten az alperes akadályozta volna. Az alperes nem magánszemélyként járt el az ügyben, hanem mint az úszósövetség alkalmazottja, tehát bármit is tett, az az úszósövetség magatartásaként értékelhető. A tanú által felmutatott e-mail sem értékelhető az alperes magatartásaként, hanem kizárólag az úszósövetség tevékenységeként. A vélt alperesi magatartás eredményeképpen pedig a felperes semmilyen érdeksérelmet nem szenvedett, mert nem bizonyítható, hogy az alperes befolyásolt volna bármit is az úszósövetségben.

Nem lenne logikus, ha egy társaság tagjának, aki egy másik munkáltatónál dolgozik, ne az lenne az elsődleges érdeke, hogy a munkáltatója a lehető legtöbb szolgáltatást vegye igénybe a legjobb kondíciókkal. Az is tény, hogy a felperes elismerte, nem merte vállalni azt a feladatot, hogy vízre telepítsék a LED falat, és az is tény, hogy nem rendelkeztek olyan stagemoverrel, ami a rendezvényhez kellett.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem kizárólag az alperes fellebbezésében hivatkozott három okból látta alaposnak az alperes kizárását, mert az ítélet szelleméből az következik, hogy a Pp. 206. § szerint értékelte a rendelkezésére álló bizonyítékokat és összességében jutott arra a következtetésre, hogy az alperes magatartása a felperesi cég céljait veszélyezteti.

Ellentétben az alperesi érveléssel nincs jelentősége annak, hogy a visualtower.net weboldalt üzemeltető céget nem az alperes alapította, mert annak alapításától kezdve az alperes az

ügyvezetője. A tag kizárására irányuló perben a régi Ptk. 348. §-ában foglalt kártelepítési szabálynak és az annak értelmezésében segítséget nyújtó PK 41. számú állásfoglalásnak nincs szerepe. Az alperes állításával szemben az elsőfokú bíróság nem állapította meg a honlap jogellenességét, kizárólag azt mondta ki, hogy az összetéveszthetőségig hasonlít a felperes nevére, így lehetőséget biztosít arra, hogy a tevékenységet igénybe vevő piaci szereplők a gazdasági társaságokat összekeverjék. A jogalkotó más magatartást követel a társaság tagjától, mint egy harmadik féltől, ezért önmagában abból a tényből, hogy egy másik eljárásban hozott érdemi döntés nem állapította meg a honlap jogsértő jellegét, nem következik az, hogy az alperes ne követett volna el olyan magatartást, amely a tagi jogviszonyára tekintettel a jelen perben nyert értékelést.

Az alperes szöveggörnyezetből kiragadott részleteket idéz P. L. tanúvallomásából, azonban a teljes tanúvallomás alapján egyértelmű és bizonyított, hogy az alperest egyenes szándék vezette annak érdekében, hogy a felperes ügyfelét; a H. és H. Alapítványt, az általa képviselt gazdasági társaság számára szerezzék meg.

Hangsúlyozta, hogy az alperes három szerepben járt el a M.M. T. ledfal megrendelésével kapcsolatban: ő volt a felperes kisebbségi tulajdonosa, a felperes versenytársának képviselője és az M.műszaki ügyekben is eljáró tanácsadója, azaz a megrendelő is. A többszörös érdekkonfliktusban, amikor azzal szembesült, hogy a felperes versenytársa, az általa képviselt T. Kft. nem képes azonos műszaki tartalmat szolgáltatni a felperes ajánlatánál olcsóbban, a M. képviselőjeként úgy változtatta meg a műszaki követelményeket, hogy a megváltoztatott műszaki követelményekről a felperest nem tájékoztatta, illetve azt is lehetetlenné tette, hogy más a felperest tájékoztassa, ezért a felperes nem volt abban a helyzetben, hogy a megváltoztatott műszaki követelményeknek megfelelő ajánlatot adjon. Nem felel meg a valóságnak, hogy a felperes nem merte vállalni a ledfal vízre telepítését, hanem az alperes, mint az M. képviselője, nem adta meg a felperes részére a telepítéshez szükséges műszaki információkat. Saját írása igazolja, hogy szándéka nyomásgyakorlás volt a M. T.kom vezetésére annak érdekében, hogy a felperest a versenyből kizárja: „célegyenesben vagyunk, hogy kiüssük a V.-V. D.-t a Telekomnál.” Az alperes nyíltan lépett fel a felperes ellenében, meg sem kísérelte a Techfront Kft.-ét önálló piaci szereplőként bemutatni, hanem állandóan ő közvetített, ő járt el közvetlenül a Telekom felé. Alaptalan az alperes érvelése, hogy magatartása azért ne lenne jogsértő, mert a M. alkalmazottja volt. A felperes tudomása szerint az alperes nem is volt a M. munkavállalója.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást annyiban változtatja meg, hogy a a weboldalt üzemeltető, a cégnyilvántartásba Cg...-...-... cégjegyzékszámon bejegyzett V. T. Kft. -nek az alperes nem volt és jelenleg sem tagja, hanem ügyvezetője.

Az elsőfokú bíróság a tényállás további részét helyesen állapította meg, és helytálló érdemi döntést hozott, azonban figyelmen kívül hagyta, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) szabályait kell alkalmazni a perben, ha a keresetlevelet a felperes azt követően nyújtja be, hogy a társasági szerződését a Ptk.-nak megfelelően módosította.

A 2013. évi CLXXVII. törvény (a továbbiakban: Ptké.) 12. § (1) bekezdése szerint a Ptk. hatálybalépésekor a cégjegyzékbe bejegyzett gazdasági társaság a Ptk. hatálybalépését követő első létesítő okirat módosítással egyidejűleg köteles a Ptk. rendelkezéseivel összhangban álló továbbműködéséről dönteni, és a legfőbb szervi határozatot a cégbírósághoz benyújtani. A (2) bekezdés értelmében a gazdasági társaságnak a Ptk. rendelkezéseit az a) pont alapján az (1) bekezdés szerinti döntés időpontjától, ennek hiányában a b) pont szerint korlátozott felelősségű társaság esetén 2016. március 15-étől kell alkalmaznia, és ezt követően létesítő okirata nem

tartalmazhat a Ptk. rendelkezéseivel összhangban nem álló rendelkezést.

A felperes a 2015. május 28-án tartott taggyűlésen a tag kizárására vonatkozó határozatot követő későbbi napirend alapján döntött a Ptk. szerinti továbbműködésről és módosította a létesítő okiratát, így a Ptk. 12. § (2) bekezdése alapján a 2015. június 12-én érkezett tag kizárása iránti kereset tekintetében a Ptk. rendelkezései az irányadók.

A Ptk. 3:107. § (1) bekezdése szerint a gazdasági társaság tagja a társaságnak az érintett tag ellen indított keresete alapján bírósági határozattal a társaságból kizárható, ha a társaságban való maradása a társaság céljainak elérését nagymértékben veszélyeztetné. A (3) bekezdés alapján kizárás esetén a tag tagsági jogviszonya megszűnik.

A Ptk. 3:108. § (1) bekezdése értelmében a tag kizárása iránti kereset megindításához a társaság legfőbb szervének az összes tag legalább háromnegyedes szótöbbségével meghozott, a kizárás okát megjelölő határozata szükséges. Az érintett tag ebben a kérdésben nem szavazhat. A (2) bekezdés alapján az (1) bekezdés szerinti határozaton alapuló keresetet a legfőbb szerv határozatának meghozatalától számított 15 napos jogvesztő határidőn belül kell megindítani.

A tagkizárás jogintézménye alapvetően a gazdasági társaság érdekeinek a védelmét szolgálja, amely lehetőséget biztosít a társasággal együttműködni nem tudó, a társaság céljainak elérését nagymértékben veszélyeztető magatartást tanúsító tag tagsági jogviszonyának a megszüntetésére.

A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy az elbírált anyagi jog szempontjából annak van jelentősége, hogy a társaság tagjának kifogásolt magatartása - a tagsági jogviszony fennállása mellett más személy képviseletében vagy alkalmazásában történő eljárása - súlyosan társaságellenes-e.

A bíróságnak az eset összes körülményeit mérlegelve kell kialakítania az álláspontját abban a kérdésben, hogy a tagsági jogviszony fenntartása nagymértékű, reális veszélyt jelent-e a társaság céljának elérése szempontjából. Ha mindezen körülmények értékelésével a bíróság arra a következtetésre jut, hogy a gazdasági társaság tagjai nem képesek egymással a társaság alapításakor kitűzött céljai érdekében együttműködni, ugyanakkor vannak a társaságnak olyan tagjai, akik az eredeti célok érdekében folytatni kívánják a társaság tevékenységét, és bizonyítást nyer, hogy az egyik tag nem képes az érdekeit a társaság érdekeivel összeegyeztetni, a bíróságnak a konfliktust e tag rovására kell feloldania, ennek eszköze az erre irányuló keresetnek helyt adó határozat meghozatala.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság okszerű mérlegelésen alapuló döntésének felülmérlegelésére a fellebbezésben foglaltak alapján nem látott lehetőséget. Az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján P. L. és N. M. tanúvallomását is helyesen értékelte.

A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - az indokolás részbeni megváltoztatásával - az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező alperes a Pp. 239. §-a szerint irányadó 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes javára a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése, valamint a 4/A. § szerint meghatározott, a kifejtett jogi tevékenységgel arányban álló, áfával növelt összegű ügyvédi munkadíj mint másodfokú perköltség megfizetésére.

Budapest, 2017. szeptember 27.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Pusztai Anita s.k.
előadó bíró

Dr. Csóka István s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő